הלכה · משנה תורה · מפרשים · יד איתן · ספר קדושה

יד איתן על משנה תורה, הלכות שחיטה

רבי אברהם משכיל לאיתן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יד איתן על משנה תורה, הלכות שחיטה

רבי אברהם משכיל לאיתן

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יד-איתן-על-משנה-תורה-הלכות-שחיטה/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה 38-202611161024v של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה א 4
פרק ב 4
הלכה ב 4
פרק ח 5
הלכה יב 5

פרק א

הלכה א

אשר יצוד ציד חיה או עוף ושפך את דמו מלמד ששפיכת דם עוף כדם חיה. ותמה הכס"מ דבגמ' יליף רב יהודה בשם ריב"פ איפכא מזה הפסוק דאין שחיטה לעוף מה"ת דשפך משמע שפיכה בעלמא וקאי רק על עוף דסליק מיניה ולא אחיה. ותירוצו דחוק כמ"ש הלח"מ וכרו"פ וגם תירוצם דחוק דאכתי מנ"ל לרבינו היקש דעוף לחיה מה שלא נאמר בגמ'. אבל הדבר ברור שיצא זה לרבינו מהסוגיא דחולין (דף פ"ד) דאסיק מר בר ר"א אמר קרא חיה או עוף מה חיה אינה קודש אף עוף כו' וה"נ מקשינן עוף לחיה לענין שחיטה. ואף לפמ"ש בס' פאר הלכה דהך היקש דפ' כסוי הדם צ"ל מיותר רק להא מילתא משום דהוי אפשר משאי אפשר מ"מ אפי' דרשינן היקש זה לרבינו אפ"ה איכא יתורא להיקש דפ' כסוי הדם דהא היקשא דכאן איכא למשמע אפי' הוה כתיב חיה ועוף ואייתר או להוא היקש דפ' כה"ד. וכה"ג כתב בס' הנזכר דההיא סוגיא אזלא למאן דלא בעא או לחלק ואייתר להך היקשא. וא"כ א"ש דהיקשא דרבינו בלאו או איכא למשמע כמ"ש:

פרק ב

הלכה ב

השוחט חולין בעזרה אותו הבשר טהור. הכס"מ לא הראה מקורו והוא מבואר להדיא מהא דתנן בפ' חטאת העוף (זבחים דף ס"ח) שחט חולין בפנים וקדשים בחוץ אינן מטמאין בגדים אבית הבליעה והעתיקה רבינו בפ"א מה' אבות הטומאה. ועיי' בס' דורש לציון דרוש ד':

ואסור בהנייה אפי' שחט לרפואה או לאכילת כותי או לאכילת כלבים. הוא בתוספתא פ"ב דחולין:

אבל הנוחר בעזרה והמעקר כו' מותרים בהנייה. דע שהיא ברייתא ערוכה הובאה בירושלמי פ"ד דנזיר. וא"צ למ"ש הכס"מ ע"ש. ועיין בשו"ת פ"מ ח"ג סי' כ"ט שהקשה ע"ד רבינו דכאן על מ"ש בה' מח"כ גבי מליקת עוף ח"ב שאסור בהנייה ומיהו בלא דברי רבינו קשה מנזיר (דף כ"ט):

פרק ח

הלכה יב

וגידים הרכים אין חשובין כבשר. הכס"מ נדחק דאמאי לא חילק רבינו בין גידין שסופן להקשות לאין סופן להקשות כמו שאמרו בגמ'. ול"נ די"ל דרבינו סמך עצמו אמ"ש בפ"י מה' ק"פ הל' י' גידין רכין שסופן להקשות כו' אין נמנין עליהן. ובגמ' מדמה טריפות לפסח: